

Ἡμερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμορφήν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ ἐσωτερικόν Δρ. 5

Διὰ τὸ ἐξωτερικόν . . φρ. χρυσᾶ 8

Τιμὴ φύλλου λεπτὰ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «**ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ**» καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλεῖσι Βίλμπερ καὶ Μπέκ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Βουλῆς

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10 — 12. Π. Μ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀπάντησις τῆ Κ₂ Α. Μ. — Φιλοκαλία καὶ οὐχὶ πολυτελεία. — Τὸ τέλος τοῦ ἀρχαίου κόσμου καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ νέου. Ποίημα ὑπὸ Σαπρὸς Λεοντιάδος. — Τύποι γυναικῶς ἐκ τῆς ἀρχαίας τραγωδίας ὑπὸ Εἰρήνης Λαχανᾶ. — Ἐπιτεῖμαι καὶ δὲν θ' ἀλλάξω — Ἐκπαίδευστις καὶ πόλεμος, ὑπὸ Παυλίνης Ραδέφσκη. — Μυθολογικὰ Α. Σ. — Πολιτικὸν δελτίον. — Ἀλληλογραφία. — Ποικίλα. — Συμβουλὴ. — Νόστιμα. — Ἐπιφυλλίς.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΗΣ Κ₂ Α. Μ.

Τὰ περὶ πολυτελείας ἐν τῷ δ' φύλλῳ ἡμῶν γραφέντα ἐκρίθησαν παρὰ τινος ἀναγνώστριάς μας λίαν αὐστηρῶς, ὡς ἀδικούντα δῆθεν τὴν μεγαλειτέραν τοῦ φύλου μας μερίδα καὶ ἀπαιτοῦντα διὰ τὴν Ἑλληνίδα γυναῖκα ἐνδυμασίαν ἐκ τριχίνων φορεμάτων ἢ τὴν Ἀθηναϊκὴν σιγούναν τῶν χωρικῶν ἡμῶν γυναικῶν.

Δὲν εὔρε λοιπὸν ἡ Κυρία αὕτη μέσον ὄρον μεταξὺ σπατάλης καὶ σιγούνας. Μὴ ἡ Ἑλληνίς γυνὴ δὲν δύναται φιλοκάλως καὶ οὐχὶ πολυτελῶς ἐνδυομένη, νὰ ὑπερβῆ κατὰ τὴν κομψότητα καὶ χάριν πᾶσαν ἄλλην; «οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ, ἀλλ' ἐν τῷ εὖ τὸ πολὺ» ἔλεγε σοφὸς τις. Μὴ συγχέωμεν λοιπὸν, τὸ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς γυναικῶς ἐξασφαλίζον εὐγενὲς καὶ ὠραῖον τῆς φιλοκαλίας αἶσθημα, μετὰ τοῦ κατastreπτικῶς τῆς πολυτελείας τοιοῦτου.

Τίς ἀγνοεῖ ἢ δύναται νὰ διαφιλονικήσῃ τὸν θεῖον τῆς φιλοκαλίας ὀρισμὸν; Ποῖον ἄλλο ἢ τὸ τῆς φιλοκαλίας αἶσθημα ἔθεσε τὰς θεμελιώδεις βάσεις τοῦ πολιτισμοῦ; Καὶ εἰς ποῖον ὀφείλεται ἡ κατ' εἰκόνα τοῦ θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ὁμοιότης ἢ εἰς τὸ αἶσθημα τῆς ἠθικῆς, πνευματικῆς καὶ φυσικῆς φιλοκαλίας τὸ συνεπαγόμενον τὴν ἐπὶ τῶν λοιπῶν δημιουργημάτων τοῦ Πλάστου ὑπεροχὴν τοῦ ἀνθρώπου;

Τίς ἀγνοεῖ ὅτι πρᾶγωγὸς τῶν ὠραίων τεχνῶν δύναμις εἶναι τὸ παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ καλῶς ἀναπτυσσόμενον καὶ μορφόμενον εὐγενὲς τῆς φιλοκαλίας αἶσθημα, καὶ ὅτι, ἄνευ τῆς τοῦ αἰσθήματος τούτου ἀναπτύξεως, ἡ βιομηχανία καὶ τὸ ἐμπόριον θὰ ἐπρόκειντο ἡμῖν γράμμα νεκρὸν; Τίς ἀγνοεῖ ὅτι εἰμὴ τὸ αἶσθημα τοῦτο, ἦν ἐμφυτον τῷ ἀνθρώπῳ, ἠθέλομεν ἔχει μέχρι σήμερον τὴν ἀτυχίαν, νὰ ἀλληλοθραυμαζόμεθα ἐν τῇ

τῶν πρωτοπλάστων ἐκ πλατέων συκῆς φύλλων περιβολῆ, ἢ ὅπερ τὴν ἀηδίαν καὶ τὸν ἐλμετον κινεῖ, τοῖς πέντε δακτύλοις ἀντὶ μαχαίρας καὶ περόνης χρώμενοι, ἠθέλομεν μετὰ κόπου γεύεσθαι τοῦ πτοῦ κρέατος καὶ τῶν καρπῶν, τὴν δίψαν μας δὲ θὰ κατεπαύομεν, Κύριος οἶδε, τίνι κωνοκυρτογραφικῷ τοῦ σώματος σχήματι, τῇ βοηθείᾳ, ἐνοεῖται, τῆς παλάμης ἢ τινος πλατέος κογγυλίου ἀκανονίστου καὶ ρυπαροῦ;

Ἄλλως τε παρὰ τῇ Ἑλληνίδι γυναικὶ τὸ αἶσθημα τοῦτο ὄφειλε νὰ ἦναι πλειότερον ἀνεπτυγμένον ἢ παρὰ πάτῃ ἄλλῃ, οἷαςδὴποτε ἐθνικότητος, ἀφοῦ, ὑπὸ τὸν γαλανὸν τῆς Ἑλλάδος οὐρανὸν, τὸ τῆς καλλαισθησίας αἶσθημα ἐξάρθεν ὑπὸ τῆς μεγαλοουργοῦ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν, ζωγράφων καὶ γλυπτῶν φαντασίας ἀφίκετο μέτροι τοῦ τελείου, ὑπερκοκνίσαν κατὰ τοῦτο τοὺς τε προγενεστέρους συγχρόνους καὶ μεταγενεστέρους αὐτῶν, τοὺς μετ' ἐκστάσεως καὶ εὐλαθείας ἀποκαλυπτομένους πρὸ τῆς ἐντελοῦς τούτου τελειότητος.

Μᾶς ἔφερεν ὡς παράδειγμα καταφρονητικὸν τὴν σιγούναν τῶν χωρικῶν γυναικῶν, τὸ ἐθνικὸν δὲ τῆς Ἑλληνίδος ἐνδυμα. ὦ αἴσχος! Τολμῶμεν λοιπὸν νὰ ἐξυβρίζωμεν καὶ καταφρονῶμεν ἡμεῖς, αἱ λεγόμεναι Ἑλληνίδες, τὸ ἐνδυμα ἐκεῖνο τὸ δοξασθὲν καὶ τιμηθὲν διὰ τοῦ ἡρωϊκοῦ καὶ πολυτίμου αἵματος τῶν Σουλιωτίδων γυναικῶν καὶ λοιπῶν ἡρώιδων μας; Καὶ διατὶ δὲν μιμώμεθα κατὰ τοῦτο τὴν σεπτὴν ἡμῶν Ἀνασσαν, ἥτις τιμῶσα τὸ ἔθνος καὶ γεναίρουντα τὴν μνήμην τῶν ἡρώιδων μας, μετ' ἀληθοῦς ὑπερηφανείας συνεχῶς τὴν σιγούναν περιβάλλεται; Ἐξευρωπαϊσθῆμεν λοιπὸν πλείον αὐτῆς, ὥστε νὰ παρνώμεθα πᾶν πάτριον καὶ μόνον ὡς μικτεράδικον νὰ θεωρῶμεν κατὰλληλον τὸ ἐθνικὸν ἐνδυμα; ἄλλως τε τὴν τιμὴν καὶ αὐτοῦ τοῦ μασκαρισμοῦ ὀφείλομεν εἰς μόνην τὴν κατωτέραν τάξιν. Συνεπεῖα δὲ τοῦ τυφλόνου: ἡμᾶς εὐρωπαϊσμοῦ, παρορῶμεν καθ' ὀλοκληρίαν πᾶν τὸ ὠραῖον καὶ θέλγον ἐν τῇ ἐθνικῇ ταύτῃ ἐνδυμασίᾳ.

Ἄγνοεῖ ἄρα ἡ περὶ σιγούνας εὐφυλογήτασα Κυρία ὅτι δὲν ὑπάρχει γραφικωτέρα ἐνδυμασία τῆς Ἑλληνίδος χωρικῆς, φιλοκάλως καὶ μετὰ καλλαισθησίας φερομένη. Καὶ δὲν θὰ ἦτο ὠραῖον καὶ ἐπαινετὸν, ἐάν, σὺν τῇ πληθῷ

των πολυράκων μας φορεμάτων, έπεξεργαζόμεθα διά κεν-
τημάτων εθνικὴν έσθῆτα, καὶ έφέρμεν αὐτὴν κατὰ τὸ θέρος
εἰς τὰς έξοχὰς τουλάχιστον, ὡς πράττουσιν αἱ τῶν άλλων
κρατῶν γυναῖκες ;

Ένωήσατε, παρακαλοῦμεν, τὸ πνευμά μας, καὶ μὴ διά στρε-
βλῶν έπιχειρημάτων άνασκειάζετε τὰ ὑφ' ἡμῶν γραφόμενα.
Θύσατε γενναίως καὶ άπλήτως εἰς τὸν βωμὸν τῆς φιλοκα-
λίας, θὰ εὔρητε πάντοτε ἐν ἡμῖν ἐνθερμοτάτας ὁπαδοὺς καὶ
συμβούλους, ἐφ' ὅσον αἱ άνευ μεγάλων άξιώσεων καλλιαισθητι-
κῆς γνώσεις μας, έπιτρέπουσιν ἡμῖν τοῦτο.

Άπό σήμερα μάλιστα θέλομεν πραγματευθῆ τὸ περί φιλο-
καλίας κεφάλαιον, άναφορικῶς πρὸς τὴν ὑπανδρὸν γυναῖκα,
έπιφυλασσόμεναι νὰ πραγματευθῶμεν αὐτὸ ἰδίᾳ καὶ ἐν σχέσει
πρὸς τὴν κόρην καὶ τὴν μητέρα.

ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ ΚΑΙ ΟΥΧΙ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ

Ἡ φιλοκαλία εἶναι έμφοτος εἰς τὴν γυναῖκα. Γίνεται
θελκτικὴ ὅταν δὲν εἶναι ὑπερβολικὴ· αλλά διὰ νὰ εἶναι τε-
λεία δέον νὰ άναφέρηται εἰς τὸ φυσικόν, πνευματικόν καὶ
ἠθικόν κάλλος. Διὰ ταῦτα τὸ περί φιλοκαλίας αἶσθημα θέ-
λομεν εξετάσει τριχῶς, ὡς θέλομεν τριχῶς καὶ ἐπιδιώξει
τὴν άνάπτυξιν καὶ μόρφωσιν αὐτοῦ παρά τῇ γυναικί, θεω-
ροῦσαι αὐτὸ πολύτιμον τοῦ βίου αὐτῆς, έροδιον καὶ άσφαλῆ
ὁδηγόν, πρὸς ἐπίτευξιν τῆς τε οἰκογενειακῆς καὶ κοινωνικῆς
αὐτῆς εὐδαιμονίας.

Έπειδὴ ἡ φυσικὴ φιλοκαλία εἶναι ταῖς πάσαις προσιτή-
έξασφαλιζει δὲ καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ τὸ γόητρον, ὅπερ πᾶσα
γυνὴ άξιοὶ νὰ έξακτῆ ἐπὶ τοῦ άνδρός, διὰ ταῦτα άπ' αὐτῆς
άρχόμεθα.

Ἡ τῆς γυναικὸς φιλοκαλία συνίσταται α) εἰς τὴν έπι-
μελημένην καὶ ὑπὲρ μέτρον καθαριότητα τοῦ σώματος,
καὶ τῆς ἐν γένει άμριέσεως καὶ περιβολῆς αὐτῆς· β) εἰς τὴν
κομψοπρεπή, εὐσημον, καὶ πρὸς τὴν ἠλικίαν, τὰ μέσα καὶ
καλλονὴν αὐτῆς, συιάδουσαν ἐνδυμασίαν, έξωτερικὴν συμπε-
ριφορὰν καὶ άβρότητα τῶν ἠθῶν αὐτῆς· γ) εἰς τὴν άπλῆν
μὲν, αλλά καλαισθητικὴν καὶ καθαρὰν δικόσμησιν τοῦ οἴ-
κου αὐτῆς, καὶ ἐν γένει πάντων τῶν περικοσμούμενων αὐτὴν
άντικειμένων.

Ἐάν, διὰ τὴν άγαμον γυναῖκα, ἡ ἔλλειψις φιλοκαλίας
εἶναι ἐνδειξις ψυχικῆς ποταπότητος, γεννώσα τὴν άποστρο-
φὴν καὶ άηδίαν, διὰ τὴν έγγαμον ἡ ἔλλειψις ταύτης συνε-
πάγεται άναπερθέτως τὴν έντελῆ κατάπτωσιν τοῦ γόητρον
αὐτῆς πρὸς τὸν άνδρα καὶ τὴν ἐκ τούτου προύπτουσαν οἰκο-
γενειακὴν κακοδαιμονίαν.

Έν Ἀθήναις καὶ ἐν Ρώμῃ αἱ πρόγονοι ἡμῶν πρὸ παντός
άλλου, έμερίμων περι τῆς σωματικῆς αὐτῶν καθριότητος,
εὐσημίας καὶ διατηρήσεως τῆς άνθηρότητος αὐτῆς.

Τὸ ἔθιμον τοῦτο κληροδοτήσαται παρ' αὐτῶν αἱ Ὁθωμα-
νίδες γυναῖκες, καλλιεργοῦσι μετὰ θρησκευτικοῦ ὄντως ζήλου.
Ένω ἡ σύγχρονος Ἑλληνὶς άπομιμηθεῖσα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὴν
Εὐρωπαϊκὴν άκολοῦθεὶ τὸ κοινὸν λόγιον «άπ' έξω κοῦκλα καὶ
ἀπὸ μέσα παροῦκλα».

Ὁ πλαστικὸς τύπος γυναικείας σωματικῆς καλλονῆς ἐ-
λαττοῦται έπαισθητῶς καὶ σχεδὸν έξηρανήσθη, ὡς ἐκ τῆς ἐπὶ
τοῦ σώματος συσσωρευμένης πληθῆος ἐνδυμάτων βαρέων, δι-α-

φόρων ἐκάττοτε σχημάτων, ἐπιτιθεμένων άκανονίστως, πιε-
ζόντων καὶ παραμορφόντων αὐτὸ ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῆς γυ-
ναικὸς ἠλικίας. Ἡ παρισινὴ γυνή, ἡ ἐπὶ φιλοκαλίᾳ καὶ κομ-
ψότητι διαπρέπουσα, εἶναι ὁ τύπος ἐνδεδυμένης χάριτος, άνευ
ἄλλως τῆς ἐπιπλάστου καλλονῆς τὸ σῶμα αὐτῆς εἶναι, ὡς ἐπὶ
τὸ πολὺ, άμορφον καὶ έξημβλωμένον. Ὁ ἰδεώδης πλαστικὸς
γυναικεῖος τύπος, ὁ τὸν Φειδιάν καὶ Πραξιτέλην έμπνεύσας
καὶ τὰ ἑνόματα τούτων άποθανάτησας, κατέφυγε σήμερα
εἰς τὰ ἐν τοῖς Μουσεῖοις άγάλματα, ἴτως δὲ καὶ παρά τισι
χωρικοῖς ἐκ τῶν τὴν σιγοῦσαν φερουσῶν.

Ἄλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ θέμα μας. Οἰκότητε καὶ ἂν
ἡ ἡ κοινωνικὴ τῆς γυναικὸς θέσις, αὕτη δὲν πρέπει νὰ λησ-
μονῆ, ὅτι ὀρεῖται νὰ ἦναι ἡ Βασίλισσα οὐ μόνον τοῦ οἴκου,
άλλά καὶ τῆς καρδίας τοῦ συζύγου αὐτῆς ὅπως δὲ πρὸ τοῦ γά-
μου αὐτῆς οὐδέποτε άτημελῶς πρὸς τὸν μνηστῆρα έμφανίζε-
ται, οὕτω καὶ μετὰ τὸν γάμον, πλείονα φροντίζα ὀρεῖται αὕτη
νὰ καταβάλλη, ὅπως διατηρῆ καὶ ὑποδαυλίξη τὸ πρὸς αὐτὴν
αἶσθημα τοῦ άνδρός, ὅστις φύσει ἐπιδιώκει πάντοτε πᾶ. τὸ
κολακεῦον τὰς αἰσθήσεις καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν αὐτοῦ. Πόσαι
γυναῖκες ὀλίγας μετὰ τὸν γάμον ἡμέρας, δὲν περιφέρονται,
ἐπιθλέπουσαι δῆθεν τὰ τῆς οἰκίας, κατὰ τὰς προῖνας ὥρας,
ἀκτένιστοι, μετὰ τὰ νυκτικὰ των ἐνδύματα, παρημελημένοι ;
Ἐκπλήττονται δέ, διότι οἱ σύζυγοι φέρονται πρὸς αὐτὰς ψυ-
χρῶς καὶ ἀθύμως, ἐπιδιώκοντες τὰς σχέσεις άλλων γυναικῶν.
Δὲν διαστάζω νὰ ὁμολογήσω ὅτι, αἱ άπιστιαὶ καὶ ὁ παράλυτος
έγγάμων τινῶν άνδρῶν βίος εἶναι κατὰ τὰ τρία τέταρτα, ἀ-
πόροια τῆς μωρᾶς καὶ άνοήτου πρὸς αὐτὸν συμπεριφορᾶς τῆς
γυναικὸς, ἣτις δικαιολογεῖ τὴν περί τὴν περιβολὴν αὐτῆς ὀλι-
γορίαν διὰ τοῦ λογίου «ὁ άνδρας μου με ζέρει τί με μέλει».
Ἄλλ' άκριβῶς διὰ νὰ μὴν συκχαθῆ αὕτη ὁ σύζυγος, ὀρεῖται
αὕτη νὰ ἐνδύηται πάντοτε άπλῶς μὲν, αλλά κομψοπρεπῶς
καὶ ἐπιχαρίτως, άφρῶ ἡ κομψότης καὶ τὸ ἐπιχαρὶ έπιτυγχά-
νεται, οὐχὶ διὰ τοῦ δαπανηροῦ καὶ πολυποικίλου, αλλά διὰ
τοῦ φιλοκάλου τῆς γυναικὸς.

Ἡ πρωϊνὴ έσθῆς, ἣν ἡ γυνὴ περιβάλλεται, ὅπως άσχοληθῆ
καὶ έπιστατήσῃ εἰς τὰς προῖνας τοῦ οἴκου άνάγκας, καίτοι
άπλῆ, ὀρεῖται πάντοτε νὰ ἦναι κομψὴ άνοικτοῦ χρώματος
καὶ καθαρὰ· ἡ νοήμων γυνὴ ἐγείρεται πάντοτε πρὸ τοῦ συζύ-
γου, ὅπως άσχοληθῆ εἰς τὰ τῆς εὐπρεπείας καὶ διακοσμή-
σεως αὐτῆς άνέτως, καὶ εὐχαρις καὶ καθαρὰ περιποιηθῆ αὐ-
τὸν κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐκ τοῦ ὕπνου έξεγέρσεως.

Τὴν έσπέραν ἐπίσης ἡ σύζυγος ὀρεῖται νὰ περιποιηθῆ έαυ-
τὴν ὅπως ὑποδεχθῆ τὸν σύζυγόν της, ἐν περιβολῇ άπλῇ μὲν,
άλλά κομψῇ, καθαρᾷ καὶ φιλαρέσκως φερομένη· εἶναι μωρὸν
νὰ καλλωπιζόμεθα μάλλον διὰ τὴν ὑποδοχὴν ζένων ἢ διὰ τὴν
τῶν συζύγων, ὅπως εἶναι παράλογον νὰ άπουσιάζωμεν τῆς
οἰκίας τὰς ὥρας, καθ' ἃς ὁ σύζυγος ἐπανέρχεται ἐκ τῆς έρ-
γασίας. Καθ' ἡμᾶς ἡ έσπερινὴ στιγμή τῆς εἰς τὸν οἶκον
έπιστροφῆς τοῦ συζύγου εἶναι ψυχολογικῶτάτη, καὶ ἐξ αὐτῆς
έξαρτᾶται ἡ καθ' ὅλην τὴν έσπέραν εὐθυμία ἢ δυσθυμία τού-
του καὶ τῶν λοιπῶν· διότι τί άλλο άναπαύει τὸν ὑπὸ τοῦ κα-
μάτου έξαντληθέντα άνδρα, ὅσον μειδίαμα εἰλικρινῆς καὶ θελ-
κτικὸν προσφιλοῦς συζύγου, καὶ τί παρηγορεῖ αὐτὸν πλείότε-
ρον ἐκ τῶν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας στενοχωριῶν αὐ-
τοῦ, ἢ καὶ έξημερῶν πολλὰκις φύτιν δύστροπον, ὑποπτον

καὶ κακὴν ἢ θεὰ συζύγου, ἣτις τὴν ἐπάνοδον τοῦ άνδρός
πανηγυρίζει δι' ιτομικῆς περιποιήσεως, εὐπρεπείας τοῦ οἴκου,
καθαρῶς διεσκευασμένης τραπέζης, γεύματος έπιμελημένου
καὶ πάντων τῶν συλλήβδην συντελούντων εἰς τὴν εὐμάρειαν
τούτου ;

Ὁ άνηρ εἶναι φύσει απαιτητικὸς καὶ εὐαίσθητος, ὅσον άφο-
ρᾷ τὰς πρὸς τὴν γυναῖκα σχέσεις του. Δὲν άγαπᾷ αὐτὴν μό-
νον δι' αὐτὴν ὅπως συμβαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὴν γυναῖκα·
άγαπᾷ αὐτὴν καὶ διὰ τὰς άρετὰς καὶ προτερήματά της, αλλά
καὶ διὰ τὴν άνθηρότητά της, διὰ τὴν ὑπὸ τῆς καθαριότητος
λαμπουσαν καλλονὴν της διὰ τὴν ὑγείαν της, διὰ τὸ άρωμα
τέλος, ὅπερ περί αὐτὴν διαχέει αὕτη· άγαπᾷ αὐτὴν ὡς άγα-
πῶμεν τὰ άνθη· πάντοτε εὐσομον, άνθηρὰν καὶ καλὴν· ἃς
προσπαθήσῃ λοιπὸν αὕτη, ἐφ' ὅσον δύναται, νὰ ανταπόκριθῆ
διὰ τοῦ καλῶς άναπτυσσομένου τῆς φιλοκαλίας αἰσθήματος,
εἰς τὰς δικαίας τοῦ άνδρός άξιώσεις, έξασφαλίζουσα οὕτω
τὴν τε ἰδίαν καὶ τοῦ άνδρός εὐδαιμονίαν.

Προσεγῶς περί πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ κάλλους.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

α Γετέλεσται (Ἰωάν. Κεφ. ιθ').
α Εἰρήνη ἔμην (Ἰωάν. Κεφ. κ').

Σοβαρωτάτη στιγμή, άγιώτατον χρόνον σημεῖον,
Ἵτε ἡ λέξις τετέλεσται, έξῆλθε τῶν θεῶν χειλέων
τοῦ θεανθρώπου Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος τοῦ κόσμου·
Μεῖζων εἶν' αὕτη ἐκείνης, Χριστέ, ἣν Σὺ Ὑψίστος Λόγος
δημιουργὸς τοῦ παντός, ἐν Πατρὶ καὶ ἐν Πνεύματι εἶπες :
α Ἄνθρωπον πλάσωμεν. -Ναὶ ἡ στιγμή τοῦ τετέλεσται
σπουδαιότερα ἐκείνης, καθ' ἣν Παντοδύναμος Κτίστης
ἀπὸ τῆς ὕλης λαθῶν, ἣν παρήγαγεν ἐκ τοῦ μή ὄντος,
Ὁ Νοῦς, ὁ ὦν, ὁ ἐν Σοῖ, τὸ άνθρώπινον έπλασσε σῶμα,
τὴν λογικὴν καὶ ἑλευθεράν πνοήν, ὡς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ,
ζῶσαν ψυχὴν ἐν αὐτῷ έμφυσήσας, Σὺ μόνος ὑπάρχων
Τοῦ αἰδίου φωτός συναίδιον φῶς, ἐπὶ θρόνου
μεγαλειότητος θεῖος καθήμενος, καὶ πάρεδρόν Σου
τὴν παντοδύναμον ἔχων σοφίαν, καὶ κύκλῳ πνευμάτων
λειτουργικῶν μυριάδας μολπας ἀλαλήτοις ὕμνουμένων
τῆς τρισήλου θεότητος τὸ άκατάληπτον ὕψος.

Καὶ τότε εὐθὺς ἐπὶ γῆς, ἣς τὸ πρόσωπον ἤστραπ' ἐκ κάλλους
παρθενικοῦ, ἐκχυθέντος μετὰ ποιικιλίας άπειρου,
καὶ άρμονίας προτύπου ἐκ τῶν παναγάθων Σου κόλπων,
Ἐφάνη τότε ἐπὶ γῆς ὁ πρωτόγονος άνθρωπος φέρων
τὸν θετον τύπον καὶ πᾶσα ἡ ἄλογος κτίσις ἰδοῦσα
τὸ λογικὸν μεγαλοῦργημα τοῦτο έξέστη· καὶ αἱ τάξεις
αἱ τῶν Ἀγγέλων άμέτρητον ὕμνον έξέπεμψαν μέγαν·
Διότι εἶδον έξαισιον πλάσμα ἄλλου οὐσίας.
Καὶ ὕλικῶς έξελθὼν τῆς πανσόφου χειρὸς τοῦ Ὑψίστου,
καὶ μέλλον τοῦτο ὡς τις τοῦ Θεοῦ αντίπροσώπου θετος
μ' ἑλευθερόφρονα γνώμην καὶ νοῦν φαινόν νὰ εισδύῃ
Εἰς τὰς άπειρούς ἐκτάσεις τοῦ σύμπαντος, άνεξετάζων
τοῦ Ποιητοῦ του τὰ έργα, καὶ αὐτὸς ὡς αντίτυπα τούτων
νὰ τεχνουργῆ κατ' αὐτὸν έργα ὅμοια, ἴδιον κόσμον.

Ναὶ, ἣν τι χρῆμα έξαισιον τοῦτο, ὃ γέγονε τότε·
Ἄλλά Θεὸς ὁ ποιήσας, ἐν θρόνῳ καθήμενος ὀρέξῃς
Καὶ πανθενούς τοῦ άπειρου Του νοῦ καὶ αὐτοφώτου τὰς αἴγλας

παντελευθέρως παράγων, καὶ ἐκ τῆς παναγάθου βουλῆς Του
ρεύματα χείων ζωῆς γλυκυτάτης εἰς τ' άπειρα ὄντα,
άπερ παρήγαγ' ἐκ τοῦ μηδενὸς δι' ἐνός μόνου λόγου,
διὰ μιᾶς τοῦ νοῦς παμφωνίας, αὐαλήθους αὐτίκως.

Πλὴν τὸ τετέλεσται τοῦτο πολὺ σοβαρωτέρον εἶνε
Καὶ ἡ στιγμή, καθ' ἣν τοῦτο έξῆλθε τῶν θεῶν χειλέων
σπουδαιότατη πολὺ, έξαισία, ἐκπλήρωσις οὔσα
ποθῶν, εὐχῶν χιλιάδων ἐτῶν, έπιγείων αἰώνων.
Καθ' οὓς ἡ πᾶσ' άνθρωπότης ἀπὸ τῆς ὠραίας ἐκείνης
στιγμῆς, καθ' ἣν τῆς τοῦ Πλάστου ὑψίστης σοφίας έξῆλθε
τὸ πρῶτον Εὐμοῖρον Ὀν, λογικότητι πεπρωκισμένον
καὶ ἑλευθερὰ βουλήσει, φεῦ! ἤρξατο ν' άποπλανᾶται
ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἣτις πλήρης φωτός έρασμίου
ἀγει τὸν νοῦν πρὸς Θεὸν καὶ πληροῖ τὴν καρδίαν ἀγάπης,
ἣς τὰ άγνότατα ρεῖθρα τὰ μύλι' άρδεύουσι ταύτης
καὶ τῶν καλῶν άρετῶν ἐν αὐτοῖς αἱ φυεταὶ βλαστάνου
αἱ ραδιναὶ, καρπιθρήθουσαι τῶν ζωηφόρων ἐκείνων
τοῦ άγαθοῦ προϊόντων, δι' ὧν τῷ Θεῷ ὁμοιοῦται.
Ὁ άνθρωπος αὐτοβούλως παράγων καλλίμορφον κόσμον
τέχνης, ἠθῶν, έπιστήμης μετὰ εὐσεβοῦς διανοίας.

Τὰς αἰγληέσσας τοῦ Θεοῦ φωτός ἐν τῇ κτίσει ἑλλάμψεις
ἐπιζητῶν, καὶ ἐν τῷ νῷ άγαθὴν συναθροίζων σοφίαν,
δι' ἣς ἡ ζῶσα ψυχὴ τοῦ άνθρώπου ἐν μέρει ἐκπέμπει
άντανακλάσεις καλλίστας πρὸς τὸ τοῦ άπειρου τῆς Πλάστου
άπλετον πέλαγος τῆς Πανσοφίας, καὶ ἡ θεὶ' άγαθότης
τέρπεται βλέπουσα τὸ εὐγενές της καὶ έράσμιον πλάσμα
θεοειδὲς ἀληθῶς άποβαῖνον, καὶ ρεῦμα ἀγάπης
χέει, αὐτὸν εἰς άτέρμονος βίου λιμένα εισάγων.

Αλλά τῆς θεῖας ὁδοῦ ταύτης, εἶπον, εὐθὺς έξεστράπη
ἡ άνθρωπότης, πηγὴν τοῦ φωτός ἐαυτὴν άγερώχως
καὶ άσεβῶς ἐκλαθούσα εὐθὺς, ὅτε εἶδε τοῦ κόσμου
τὸ άριστοῦργημα τοῦτο καὶ μὴ βουληθεῖσα νὰ εἴπῃ
Τῷ παναγάθῳ Θεῷ, Σὺ ὁ πάγκαλος ὁ σὸ τ ο ῦ τ ε χ ν ἱ τ η ς
Εγὼ δὲ πλάσμα Σοῦ ἐν ὠριμένον πρὸς γῶσιν τῶν άλλων
καὶ ἐν τῇ γνώσει αὐτῇ Σε ποθοῦν, άγαπῶν καὶ λατρεύων.

Ὅχι· ἀλλ' εἶπεν Ἐγὼ, ὦ ! Ἐγὼ, Ἐν ἐμοὶ τεχνουργεῖται
Θεὸς καὶ κόσμος· καὶ πάντων ἐγὼ ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος
Καὶ ἐν τῷ δεινῷ τούτῳ κύματι τῆς τοῦ Ἐγὼ του λατρείας
τῆς δυσσεβοῦς καὶ άσυνέτου ἡ θεῖα ἐπίγη ἀγάπη
καὶ ἡ άνθρωπίνη καρδία ἐντὸς ἐβουβίσθη τενάγους.

Ὁμοῖοι ! ἐξ οὗ θελλώδεις ἄτμοι καπνῶν πολυμόρφων
ἀνυψωθέντες τὸν νοῦν εἰς ζοφώδη κατέκρυψαν νέφη·
Καὶ εἰς άτραπούς σκολιάς, καὶ κρημνοῦς άποτόμους φεράγγων
ἡ στυγερὰ άνθρωπότης έρρίφθη τυφλῇ, ὀσημέραι
βυθίζομένη δεινότερον εἰς τὴν σκοτόμαιναν ταύτην
τῆς τοῦ Ἐγὼ τῆς σκληρᾶς τερατώδους, δεινῆς άφροσύνης·
Καὶ ὡς ὑποζύγιον ἄνον ὑπὸ τοῦ τυράννου της τούτου
καθελοκρομένη βιατικῶς εἰς άτελεπὶ τέρμα θανάτου !

Ὁμοῖοι ! καὶ ἠκούοντο θρηνοὶ καὶ γόοι καὶ στόνοι ἐντεθῆεν
καὶ ὄδυρμοὶ ὄδυρμῶν ἐκπεμπόμενοι τοῦ βαρυμόχθου
τῆς άνθρωπότητος στέρνου, μεσσοῦ ἀνιάτων τραυματίων
άπερ έποίουν αὐτῷ φρικτῆς ἀδικίας τὰ βέλγη
ἐν τῷ Ἐγὼ χαλκευθέντ' ἄσεβῶς κατ' αὐτῆς τῆς πανσόφου
καὶ παναγάθου βουλῆς τοῦ Θεοῦ, τοῦ Γεννήρχου τῶν ὄντων.
Ἐκεῖθεν δὲ εἰς τὰ ἔθνη τ' άνθρώπινα θεῖα συνάρσει
λόχ' ἱεροὶ άναραίνοντ' ἐκάστοτ' εἰς πάντα αἰῶνα.

δικαιοφρόνων πνευμάτων, σπραγθὸν οὐρανόθεν εὐνοίας εἰς τὴν καρδίαν φερόντων, κατὰ παραχώρησιν θείαν καὶ τῆς ταλάνης αὐτοῦ ἀνθρωπότητος βλέποντες τ' ἄλλη καὶ αἰσθανόμενοι πόνον δρυμὸν κ' ἀγωνίαν θανάτου, ἐκ τῆς σοφίας των, ἣν καὶ αὐτὴν κατεκάλυψε ὁμίχλη τῆς γενικῆς σκοτομαίνης, σταγμοὺς ἠγωνίζοντο μύρους πρὸς θεραπείαν ἢ ἀρύνονται τῶν τρομερῶν ἀληθῶν τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, καὶ πρὸς φωτισμὸν τοῦ νοῦς τῆς τινᾶς λυγίσκου; ἢ ἀνάπτωσιν ἐκ τοῦ φωτός, ὅπερ ὅμως μακρὰν των ἔφευγε καὶ ἐπὶ γῆς ἢ ἀνατείλη ἐπόθου; Κ' εὐχὰς ἐξέπεμπον πρὸς τὸ αἰώνιον Ὅν διαπύρου.

Ναί, ὦ μουσόπνευστ', Ὅρρεῦ, καὶ ἀθάνατον πνεῦμα Ὁμήρου, καὶ Ἡσιόδειος μούσα, καὶ σὺ Εὐφραγῆς τῶν ἀστέρων τῆς Ἰωνίας Πλειάδας, καὶ σοφὴ Πυθαγόρα, καὶ πάντων σοφῶν Ἑλλάδος ὁ πρῶτος, δαιμόνιον πνεῦμα Σωκράτους, καὶ ὑψιμέτωπε Πλάτων, καὶ σὺ ἐμπνευσμένη Διόθυρα, καὶ σὺ Σοφόκλεις μελίγγοσε, σὺτε κλεινὴ Σταγειρίτα καὶ ὅλη φάλαγξ σεπτῆ ἀθλητῶν ἀρετῆς κ' ἀληθείας. Στεῖτε τε αὐτοὶ τῆς ἀγίας Σιών ἀστοὶ ὑψιπέται εἶπατε τί ἐποθεῖτε τὸν πέριξ σας βλέποντες κόσμον, ἐντὸς δευνῆς κυλινοῦμενον, ὡς ἐφωνεῖτ', οὐζῆος; Τί ἐποθεῖτε; τί ἠύχεσθ' ἐκ βάρους καρδίας διψώσης δικαιοσύνην;—Τὸν ἥλιον ταύτην θερμῶς ἐποθεῖτε νὰ ἀνατείλη βεβαίως λαμπρῶς καὶ τὸ τέλος νὰ θέσῃ εἰς τὴν ζοφώδη, ἀσέλτηνον, ἀναστρὸν νύκτα ἐκείνην, ἐν ἣ ὡς βάρυη πλανᾷ ὀργιάζουσα ἡ ἀνθρωπότης, Στεῖτε δ' ἐν τῇ σκότει ἐφέρεσθ' ἐκείνην ὡς θέται βολίδες.

Ναί, ἐποθεῖτε τὸ τέλος κ' ἰδοὺ ἐκπληροῦται ὁ πόθος ὁ ἱερός σας ἐκεῖνος. — Ἄ τ ε τ ἔ λ ε σ τ α ι. » κρᾶζει ἡ γλώσσα τοῦ ἐνδυνάτου τ' ἀνθρώπινον σῶμα θεοῦ τῆς ἀγάπης καὶ παραδόντος αὐτὸ ἐκουσίως εἰς θάνατον πάντων τῶν ἀνθρωπίνων θανάτου τὸν οὐκίτιστον, ἵνα τὸ κράτος τὸ μακρὸν τοῦ ἐ γ ὦ καταλύσῃ, καὶ τούτου τοὺς ρύπους. Ἐν τῇ ἀγίῳ τῇ αἵματι πλῆνη Ἄ τ ε τ ἔ λ ε σ τ α ι. » κρᾶζει ἐκ τοῦ Σταυροῦ ὁ Ἰῶς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ μέγιστος πάντων.

Ἦες ὁ ἀρχαῖος τετέλεσται κόσμος καὶ νέος γεννᾶται ἀπὸ τῆς ὥρας αὐτῆς τῆς μεγάλης; οἱ πόθοι πληροῦνται καὶ αἱ εὐχαὶ τῶν σοφῶν ἐν ἀνθρώποις πνευμάτων, κ' οἱ στόνοι τῆς ἀνθρωπότητος παύουν ἠρησμοὶ καὶ μαντιεῖαι σιγῶσι, καὶ τοῦ ἐ γ ὦ μηχανῆ πῆρ' ἀντίθεος τέλος λαμβάνει. Τῶν θεοπνευστῶν γλωσσῶν αἱ προρρήσεις πληροῦντ' ἐπισήμως καὶ ἡ μ ε γ ἄ λ η θ υ σ ι α τελεῖται κηρύττεται ἡ ἦτα ἡ τοῦ ἐ γ ὦ δι' αὐτοῦ τοῦ ἐ γ ὦ σταυρομένου γενναίως ὑπὲρ τοῦ Σὺ κ' ἐξιλίσκεται ἡ δίκη ἡ θεία ἐνδίκως.

Τὸ πᾶν τετέλεσται ἡ νύξ ἡ ζοφώδης, τὸ σκότος, ἡ λύπη, καὶ ἀνατέλλει τὸ φῶς, ἡ χαρὰ, ἡ ἀγία ἡμέρα Νέας ζωῆς τῇ ἀνθρώπῳ, μεστῆς ἀγαθῶν παμποθήτων. Καὶ ἡ ὁδὸς ἡ εὐθεῖα ἀνοίγεται πρὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἦν ἐλευθέρως αὐτὸς ἐν Χριστῷ νὰ βαδίσῃ καλεῖται πρὸς τὴν πηγὴν τῆς ἀγάπης ἐρχόμενος χάριτος πλήρης ἐνχοσμένης ἐκ τῶν σβανουμένων ὀμμάτων ἐκείνων τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλ' ἐξ οὗ ἡ ἀγῆ τοῦ ἡλίου προβαίνει τοῦ ἀνεσπέρου. Τ ε τ ἔ λ ε σ τ α ι, πίπτει τὸ ἄνομον κράτος τῆς στυγεραῆς ἀμαρτίας, τοῦ ἀρχόντος τούτου τοῦ κόσμου, ἦτις τὸν ἀνθρώπου πέραν, μακρὰν τοῦ θεοῦ του κατέχει ἐντὸς βοθοῦ σκοτεινοῦ, φαραγγώδους, τοῦ ψεύδους, τοῦ μίσους. Καὶ βασιλεὺς ἰδοὺ ἐπὶ γῆς τὸ γλυκύτατον ἄστρον τῆς φαινῆς ἀληθείας, τῆς θείας ἀγάπης, τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιόν Του, ἐν ᾧ ὁ Χριστὸς παραδίδει τῇ Πλάτῃ.

τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ κλίνας ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἀπαράχως. Κ' ἐκπνέει πνεῦμα ἀθανάτου ζωῆς τῇ ἀνθρώπῳ ἐμπνέων. Κ' ἐν ᾧ νεκρὸς καταβαίνει στὸν τάφον, θεὸς ζωοδότης ἰδοὺ ἀνέρχεται ὑπὸ τοῦ Πατρὸς τοῦ Πανᾶγιον Πνεῦμα. Φωνοῦν Ε ἰ ρ ἡ ν η ἢ ἀνθρώποις τοῖς θέλουσιν εἶν' ἀδελφοὶ Του. Ὅν ὑπερβαύμαστον ἔργον τῆς θείας σοφίας κ' ἀγάπης! Ὅν ἐπλαστούργησας ἀνθρώπου, Σὺ θεὸς Λόγε, πανσόφως ἀπὸ τοῦ ζύλου κρεμάμενος ἀνθρώπος νῦν ἀναπλάττεται, ἀναγεννᾷς ἐν τοῖς ρείθροις τοῦ αἵματος Σοῦ παναγάθως. Καὶ ἀδελφόν Σου καλεῖς εἰς τὴν νέαν ζωὴν εἰσελθόντα, ἦν θεὸς ὢν τῇ παρέχεις, Χριστέ, ἐγερθεῖς ἐκ τοῦ τάφου. Τῆς ἀναπλάσεως ὄντως αὐτῆς ἡ στιγμὴ εἶναι μεζῶν, ἢ ἡ μεγάλη ἐκείνη τῆς πλάσεως ὥρα ἡ πρώτη.

ΣΑΠΦΩ ΛΕΟΝΤΙΑΣ

ΤΥΠΟΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΕΚ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ*

Α'. ΜΑΚΑΡΙΑ

(Εὐριπίδου Ἡρακλεΐδα)

(Συνέχ. ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Τότε ἡ γλυκεῖα καὶ τρυφερὰ κόρη ἀνδρίζεται, ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἀναπτύσσει ὅλον τὸ ἠθικὸν σθένος, οὐ εἶναι ἐπιδεικτικὴ ἢ γυναικεῖα καρδία καὶ ὑπὸ εὐγενοῦς ὀρμῆς κινουμένη ἀφοσιούται καὶ προτείνει ἑαυτήν, ὡς τὸ ζητούμενον θῦμα. Ἄς μὴ φοβῆται ὁ γηραιὸς αὐτῆς φίλος τὸ Ἄργεῖον δόρυ διότι αὐτὴ ἐκουσίως εἶναι ἔτοιμος ἢ ἀποθάνῃ. Πῶς; ἡ πόλις ἢ φιλοξενήσασα αὐτοῦς, διατρέχει χάριν αὐτῶν μέγιστον κίνδυνον, καὶ αὐτοὶ ἐπιρρίπτοντες εἰς ἄλλους τοὺς πόνους, ζητοῦσι ἢ ἀποφύγῃσι τὸν θάνατον; Καὶ τίς θέλει εἶσθαι ἢ τύχη αὐτῆς, ἂν ἡ πόλις ἀλωθῇ καὶ πέσῃ εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν; Καὶ τίνα ἐλπίδα εὐτυχίας θέλει ἔχει, ἂν φονευθέντων τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἐπιζήσῃ; Τίς θὰ λάβῃ ποτὲ σύζυγον τὴν ἔρημον κόρην;

Ναί! ὁ θάνατος εἶναι τὸ ἄριστον δι' αὐτήν, ἦτις δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ πάθῃ ἀνάξια τῆς καταγωγῆς αὐτῆς. Ἄς ὀδηγήσωσιν αὐτὴν ὅπου πρέπει. Ἄς στέψωσιν αὐτὴν διὰ τοῦ στεφάνου τοῦ θύματος, διότι, μὴ οὕτω φιλόζωος, εἶρε τὸ μέσον, ὅπως, ἀποθνήσκουσα ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς, τελειώσῃ εὐκλεῶς τὸν βίον.

Ὁ χορὸς τῶν γερόντων Ἀθηναίων καὶ ὁ Ἰόλαος μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἀκούουσι τοὺς λόγους τῆς νεαρᾶς κόρης καὶ ὁ Ἰόλαος ἀναγνωρίζει αὐτὴν ἀξίαν τῆς καταγωγῆς αὐτῆς ἐκ τῆς «θείας φρονὸς τοῦ Ἡρακλέους».

Ἄλλ' οὐχὶ δὲν θ' ἀποθάνῃ, οὕτω, χωρὶς νὰ διαπρελονηκῆσθαι ἑαυτὴν πρὸς τὸν θάνατον. Ἡ τύχη ἄς ὀρίσῃ διὰ κλήρου τὸ θῦμα μεταξὺ τῶν θυγατέρων τοῦ Ἡρακλέους, τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς. Μετ' εὐγενοῦς ὑπερηφανεῖας ἀποκρούει ἢ μεγαλόψυχος κόρη τὴν πρότασιν τοῦ Ἰολάου. Δὲν θέλει νὰ δεχθῇ θάνατον ὀρελιόμενον εἰς τὴν τύχην· οὐδεμίαν χάριν ὑπάρχει εἰς τὴν βίαν· ἐλευθέρως προσφέρει τὴν ζωὴν ὑπὲρ τῶν φι-

* Ἐν τῇ προηγούμενῃ φύλλῳ παρεστέρησαν τὰ ἐξῆς τυπογραφικὰ ἀμαρτήματα: § β'. ἀ ν τ ἰ ἀ ν α ἰ ἠρωίδες—ὄντως αἰ—Καὶ ἀντὶ Φαίδρα—Φαίδρα. § δ'. ἀ ν τ ἰ μισογόνους—μισογόνου. § ι. ἀ ν τ ἰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν—τοῦ πατρὸς του. § ιγ'. ἀντὶ γεραῖος—γηραιός.

τίτων αὐτῆς· ἂν ἠναγκάζετο εἰς τοῦτο, οὐδέποτε ἤθελε στέρεθαι.

Ὁ γηραιὸς Ἰόλαος θαυμάζει τὴν κόρην, ἥς ἕκαστος λόγος εἶναι εὐγενέστατος τοῦ προλεχθέντος.

Μίαν ὑστάτην παράκλησιν ἀπευθύνει ἢ ἀγνή νεᾶνις εἰς τὸν γέροντα, ὃν ὡς πατέρα αὐτῆς θεωρεῖ. Ἄς συνοδεύσῃ αὐτὴν εἰς τὸν τόπον τῆς θυσίας, ἵνα πέσῃ εἰς χεῖρας αὐτοῦ θνήσκουσα καὶ καλύψῃ διὰ πέπλου τὸ νεῖρον αὐτῆς σῶμα.

Ἄλλ' ὁ Ἰόλαος ἀδυνατεῖ νὰ ἴδῃ τὸ σκληρὸν θέαμα τῆς σφαγῆς αὐτῆς, ἀδυνατεῖ νὰ τελήσῃ τὴν τελευταίαν αὐτῆς θέλησιν. Οὕτω καὶ εἰς τὸν οὐ λυποψυχεῖ καὶ ὁ γενναίωτατος ἀνὴρ ἐνώπιον τῆς ἠθικῆς ὀδύνης καὶ μόνη ἢ γυνὴ ἔχει τὴν καρτερίαν, νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἀγωνίαν τῶν φιλότων αὐτῆς· μόνη ἢ γυνὴ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ δαμάσῃ τὸν ἴδιον ψυχικὸν πόνον, ὅπως πρᾶνῃ τὸν πόνον τοῦ πάσχοντος καὶ τελήσῃ τὰ τελευταῖα καὶ ὑψίστα τῶν καθηκόντων. Ὅστε καὶ ἡ Μακαρία παρακαλεῖ αὐτὸν νὰ φροντίσῃ τοῦλάχιστον, ἵνα εἰς χεῖρας γυναικῶν καὶ οὐχὶ ἀνδρῶν ἐκπνεύσῃ.

Ὁ βασιλεὺς Δημοφῶν, τέως ἀφωσος μάρτυς τῆς ἐκτύλισης πρὸ αὐτοῦ ὠραίας σκηνῆς, πλήρης συγκινήσεως βεβαίως τὴν εὐγενῆ καρδίαν, ὅτι ἡ τελευταία αὐτῆς θέλησις θέλει τελεσθῇ, ὑπισχνεῖται δὲ ὅτι θέλει φροντίσει περὶ τῆς διακοσμήσεως τῆς κόρης, ἣν θαυμάζει διὰ τὴν εὐψυχίαν τῆς καὶ προτρέπει αὐτὴν ἢ ἀφίση τὸν ὑστάτον χαιρετισμὸν εἰς τὸν γέροντα Ἰόλαον καὶ τοὺς ἀφώνους παρισταμένους ἀδελφοὺς αὐτῆς.

Διὰ τοιούτων περίπου λόγων ἀποχαιρετᾷ αὐτοὺς τὸ θῦμα Ὅ! χαῖρε, πατερ, χαῖρε καὶ ὀδήγει εἰς τὸ ἀγαθὸν τούτους τοὺς παῖδας· ἄς γενίωσιν ἐνάρετοι ὡς σὺ, ὅχι περισσώτερον εἶναι ἀρετὸν τόσῳ· σῶζε τὴν ζωὴν σου, ἵνα ὑπερασπίζῃς αὐτοὺς· εἰμεθα τέκνα σου, αἱ ἰδικαὶ σου χεῖρες μᾶς ἀνέθρεψαν. Βλέπεις ὅτι καὶ ἐγὼ χάριν αὐτῶν θυσιάζω τὴν νεότητά μου, χάριν αὐτῶν ἀποθνήσκω.

Καὶ ὑμεῖς, προσφιλεῖς μου ἀδελφοί, εὐδαιμονεῖτε· εἴθε νὰ τύχητε ἐκείνων, χάριν τῶν ὁποίων ἢ καρδία μου μέλλει νὰ σφαγῇ. Τιμᾶτε τὸν γέροντα καὶ τὴν ἔσω τῶν δόμων γραίαν, τὴν μητέρα τοῦ πατρὸς μας Ἀλκμήνην καὶ τούτους τοὺς ξένους. Καὶ ἂν ποτε σᾶς ἀπαλλάξωσιν οἱ θεοὶ τῶν πόνων, ἂν ποτε ἐπιστρέψῃτε εἰς τὴν πατρίδα μας, μὴ λησμονήσετε νὰ τιμῆσθε διὰ τάφου τὴν σώτειραν· εἶναι δίκαιον νὰ τύχω καλλίστων μνημείων ἐγὼ, ἦτις ἀπέθανον χάριν τῆς οἰκογενείας μου. Ταῦτα θὰ μοὶ εἶναι κειμήλια ἀντὶ τῶν τέκνων καὶ τῆς νεότητός μου, ἂν ὑπάρχῃ αἰσθησις πέραν τοῦ τάφου. Ἄλλ' εἴθε νὰ μὴ ὑπάρχῃ· διότι ἂν ἔχωμεν καὶ ἐκεῖ θλίψεις οἱ ἀποθανόντες ἐκ τῶν ἀνθρώπων, δὲν γνωρίζω ποῦ νὰ τραπῇ τις πλεόν· ἐπειδὴ ὁ θάνατος θεωρεῖται μέγιστον φάρμακον τῶν δεινῶν.

Πότῃν μελαγχολίαν ἐκφράζουσιν οἱ τελευταῖοι λόγοι τῆς νεανίδος! Ἐκτελεῖ τὸσῳ μεγάλην θυσίαν, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν ἐλπίδα, ὡς αἱ μάρτυρες τοῦ χριστιανισμοῦ, μελλούσης εὐτυχίας καὶ μελλούσης ἀμοιβῆς. Μόνον τὴν ἀνυπαρξίαν εὐχεται πέραν τοῦ τάφου, ἵνα μὴ πάσῃ πλεόν. Ἡτο τόσῳ βεβαρυμένη ἀρὰ γὰρ ἐκ τοῦ πόνου ἢ ψυχῆ τῆς ἀθώας κόρης; Ἄλλ' ὄχι· καὶ περ πολυπαθῆς ἀγαπᾷ τὴν ζωὴν.

Ἐκτελεῖ τὸσῳ μεγάλην θυσίαν, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν ἐλπίδα, ὡς αἱ μάρτυρες τοῦ χριστιανισμοῦ, μελλούσης εὐτυχίας καὶ μελλούσης ἀμοιβῆς. Μόνον τὴν ἀνυπαρξίαν εὐχεται πέραν τοῦ τάφου, ἵνα μὴ πάσῃ πλεόν. Ἡτο τόσῳ βεβαρυμένη ἀρὰ γὰρ ἐκ τοῦ πόνου ἢ ψυχῆ τῆς ἀθώας κόρης; Ἄλλ' ὄχι· καὶ περ πολυπαθῆς ἀγαπᾷ τὴν ζωὴν.

Λυπεῖται τὴν νεότητα αὐτῆς· διότι κρύπτει πάντοτε ὁ βίος· ὑπὸ τὰς πτυχὰς αὐτοῦ καὶ ἀθητὴν εὐτυχίας καὶ ἡ κύλιξ τῆς ζωῆς περιέχει ἐνίοτε καὶ σταγόναν καθαροῦ μέλιτος.

Εἶναι μεγάλη ἡ θυσία τῆς Μακαρίας, ἐπειδὴ εἶναι ἐντελῶς ἀφιλοκερδῆς.

Καὶ αὐτῆς τῆς παρὰ τῶν ἀνθρώπων δόξης οὐδόλω; φαίνεται ἀπολαύουσα, διότι μετὰ τὸν θῆνον τοῦ Ἰολάου καὶ τῶν εὐφήμων λόγων τοῦ χοροῦ οὐδεὶς γίνεται ἐπιλόγος περὶ τῆς Μακαρίας μέχρι τῆς κατατροπῆς τοῦ δράματός.

Τὸ δὲ δράμα λύεται φυτικῶς.

Ἄντὶ τῆς θυσίας τῆς κόρης δίδεται ἢ νίκη τοῖς Ἀθηναίοις, ὁ δὲ Εὐρύστheus συλληφθεὶς πίπτει θῦμα τῆς ἐκδικήσεως τῆς γηραιᾶς Ἀλκμήνης.

ΕΙΡΗΝΗ ΛΑΧΑΝΑ

ΕΤΣΙ ΕΙΜΑΙ ΚΑΙ ΔΕΝ Θ' ΑΛΛΑΞΩ

Τι τὰ θέλετε! Ἔτσι εἶμαι δὲν θὰ κάμωτε τίποτε· εἰ-ξερῶ ὅτι εἶμαι διεστραμμένη, πεισματάρη, ὀκνηρὰ, ἀμαθὴς, κακὴ κεφαλή, κ. τ. λ. ἀλλὰ τί νὰ κάμω ἢ φύσις μου εἶναι τοιαύτη!

«Ἔτσι εἶναι,» ἐπαναλαμβάνει ὡς ἡχώ ἢ μήτηρ· «ὁμοιάζει τὸν πατέρα της· πρέπει νὰ προσπληθῆ τις νὰ ἐξοικονομῇ τὰ ἐλαττώματά της.»

Δὲν ὑπάρχει καταστρεπτικώτερον τι διὰ τὴν ἀνατροπὴν τῶν τέκνων ὅσον ὁ μωρὸς οὗτος τῶν γονέων συλλογισμὸς, τοῦ νὰ ὑποφέρωσι τὰ ἐλαττώματα τῶν τέκνων διότι, λέγει, εἶναι φυτικά.

Εἶναι ἐνδειξίς ἐνόχου ἀδικορίας ἢ μὴ καταπολέμητος παντοιοτρόπως τῶν ἐλλείψεων τῶν παιδῶν καὶ ἢ ἀνομολόγησις αὐτῶν τῶν γονέων, «τί νὰ κάμω ἀφοῦ ἔχει κακὰ φυσικά.»

Συμβαίνει δὲ εἰς τοὺς γονεῖς ἐκείνους, οἵτινες κατὰ κόρον ἐπαναλαμβάνουσι πρὸς τὰ τέκνα τῶν τὴν ἀνωτέρω φράσιν, ὡς καὶ τὸ «εἶσαι ἠλίθιος, θὰ μείνῃς πάντοτε κτήνος» νὰ ἐμπνέωσιν εἰς τὸν παῖδα τὴν πεποιθήσιν ταύτην καὶ συνεπῶς νὰ ρυθμίζῃ καὶ οὗτος τὴν μικρὰν ζωὴν του, συμφῶνως πρὸς τὸν ὑπὸ τῶν γονέων προμηνυόμενον προορισμὸν αὐτῶν.

Ὅλοι οἱ χερκτικῆς δὲν εἶναι ἐνεργητικοί· οἱ πλείστοι εἶναι ἀπαθεῖς ἀποστρεφόμενοι τὴν πάλιν· ἄλλως τε πολὺ εὐκολώτερον εἶναι ἢ ἀρεθῆ τις εἰς τὰ ἐλαττώματά του ἢ νὰ παλαίσῃ πρὸς αὐτά.

Τι τὰ θέλετε; λέγει ἀγένειος νεανίας· ἤμην πάντοτε ὀκνηρὸς καὶ μέθυσος· τοῦτο εἶναι πατρικὴ κληρονομία· εἰς τὴν οἰκογένειάν μας οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἔγεινεν ἀνθρώπος. Ἄθλιος εἶμαι καὶ ἄθλιος θὰ μείνω... πρὸς τί νὰ κοπιῶσῃ; δὲν θὰ μεταβληθῶ ποτέ. Ὁ δυστυχῆς οὗτος εἶναι ἀναντιρρήτως θῦμα τῆς ἀπαισιοδόξου ἀρχῆς «τί νὰ κάμω εἶναι φυσικὸν μου» οὐκ εἶναι δὲ οὕτω, διότι οὐδέποτε ἐδοκίμασε νὰ διορθωθῇ.

Δὲν εἶναι βεβαίως εὐκολὸν νὰ νικᾷ τις τὰς κακὰς ἐξεις του ἢ τὰ ἐνστικτὰ του, τέλος νὰ ἀλλάξῃ φύσιν, ὅταν μά-λιστα δὲν ἐξοικειωθῇ εἰς τοῦτο ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας. Καὶ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἐν τῇ παιδικῇ ταύτῃ ἡλικίᾳ ὀρεῖται νὰ προλαμβάνῃ τις τὰς ἀνθρωπίνους ταύτας ἀδυνα-

μίας και κατανικᾶ αὐτάς. Ἴνα καλῶς τις ἀναθρέξῃ τὸ τέκνον του, ὀφείλει νὰ μελετᾷ τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ, οὐχὶ ἵνα συμβιβάζεται μετ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα γνωρίζῃ πῶς νὰ μεταπλάττῃ καὶ διορθοῖ τούτον.

Καὶ διὰ μὲν τοὺς πείσμονας χαρακτῆρας ὁ καλλίτερος τρόπος ἀνατροφῆς εἶναι ἡ ὑποκίνησις τῆς χορδῆς τῆς φιλοτιμίας, πολλάκις ἡ ταπεινώσις ἢ συνεπαγομένη ἠθικούς ἀντιπερισπασμούς καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ριζικὴν μεταβολὴν τῶν κακῶν ἔξεων. Διὰ δὲ τοὺς ἀπαθείς ἀπαιτεῖται μεγάλη δόσις ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς, ὡς καὶ μεγάλη χρῆσις ἐπαίνων καὶ ἀμειβῶν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει καταπολέμησις τῆς ἀρχῆς «ἔτσι εἶμαι, τί νὰ κάμω.» Ἀφοῦ τὰ πλεῖστα τῶν ἐλαττωμάτων προκύπτουσιν ἐκ τῆς παρημελημένης ἀνατροφῆς ὡς καὶ διορθοῦνται δι' ἐπανειλημμένης τοιαύτης.

Μήπως δὲν ἀπεδείχθη ὅτι τέλειος κλέπτης καθίσταται πολλάκις ὁ καλλίτερος καὶ τιμιώτερος φύλαξ, διότι ὁ ἄνθρωπος πράττει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ κακὸν ἐξ ἀγνοίας τοῦ καλοῦ.

Μὴ λοιπὸν ἐπαναλαμβάνομεν «ἔτσι εἶμαι, ἔχει κακὰ φυσικά» διότι τούτο εἶναι ἔνδειξις πνεύματος περιορισμένου, ἀποποιοιμένου τονεὺγενῆ τῆς θελήσεως σπινθῆρα, ὃν ἡ θεία πρόνοια ἐνέβαλεν εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ ἣτις ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ διευθύνωμεν ἑαυτοὺς ἐν τῷ βίῳ κατ' ἀρέσκειαν.

Τὸ πολεμικὸν σύνθημα «ἡ θέλησις κάμνει τὴν δύναμιν» εἶναι ἀληθές, ὅταν ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀτομικὴν ἐκάστου δύναμιν· διότι κινῶ τὸν βραχίονά μου ὅταν θέλω, ὅπως κρατῶ τὴν ὄργην μου ἀφοῦ σκεφθῶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὀργίζωμαι. Ἄρα μὸχλὸς τῆς δυνάμεως καὶ τῆς τῶν παθῶν ὀργῆς εἶναι ἡ θέλησις.

Ἄς προσπαθήσωμεν λοιπὸν νὰ μορφώωμεν τὸν χαρακτῆρα τῶν τέκνων μας, ὡς καὶ τὸν ἰδικὸν μας, ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ ἄς καταργήσωμεν τὴν ἀνόητον φράσιν «ἔτσι εἶμαι διότι ἡ φύσις μὲ ἐπλασε τοιαύτην.»

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Ὁ διάσημος Κάμιλλος Φλαμαριὼν κατήρτισε τὸν κάτωθι πίνακα, ἐν ᾧ παρατίθει τὰς δαπάνας τοῦ πολέμου πρὸς τὰς δαπάνας τῆς ἐκπαιδεύσεως, τὰς ἀναλογούσας δι' ἕκαστον ἄτομον τῶν διαφόρων τῆς Εὐρώπης κρατῶν.

	Πόλεμος.	Ἐκπαιδευσις.
Γαλλία	Φρ. 20,00	Φρ. 3,50
Ἀγγλία	18,60	3,10
Ὁλλανδία	17,90	3,20
Σαξωνία	11,90	3,40
Βυρτεμβέργη	11,90	1,90
Βαβιέρα	11,90	2,60
Πρωσία	10,20	2,50
Ρωσία	10,20	0,15
Δανιμαρκία	8,80	4,70
Ἰταλία	7,60	1,80
Βέλγιον	6,90	2,30
Ἀυστρία	6,80	1,60
Ελβετία	4,10	4,20

Ὁ σοφὸς ἀστρονόμος προστίθει:

Μετὰ τὸν Γαλλοπρωσικὸν πόλεμον ἔσχον τὴν περιέργειαν νὰ ἐξετάσω τοὺς ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ ἀναγραφόμενους πολέμους, ἐξ οὗ ἐξήγαγον, ὅτι τὸ θανατηφόρον τοῦ Ἄρεως δρέπανον θεορίζει ἕκαστον αἰῶνα, κατὰ μέσον ὄρον, τεσσαράκοντα ἑκατομμύρια ἀνθρώπους.

Ἡ ἐν τῷ πλανήτη μας ζῶσα παράλογος ἀνθρωπότης ἀντινὰ διάγῃ βίον ἡσυχον, ἐργατικόν, πνευματικόν καὶ εὐδαίμονα, αὐτοκτονεῖ καθ' ἑκάστην, ἀνοίγοντα τὰς φλέβας αὐτῆς καὶ χύνουσα τὸ καλλίτερον αἷμά της εἰς φρενητιώδεις σπαραγμούς. Ἴδετε ἐν τῷ ἔργῳ τὴν ἀνθρωπότητα ταύτην. Ἐκλέγει τὰ ἀνδρείωτερα τῶν τέκνων της, τὰ θηλάζει, τὰ τρέφει, ἕως ὅτου φθάσῃ εἰς ἡλικίαν ὄριμον, καὶ τότε ἐπιπίπτει κατ' αὐτῶν μεθοδικῶς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ αἰὼν συνίσταται μόνον ἐκ 36,325 ἡμερῶν, τῇ χρειάζονται δὲ ἐντὸς τοῦ αἰῶνος τεσσαράκοντα ἑκατομμύρια θανάτων, δὲν ἀφίνει οὔτε στιγμήν τὸ θανατηφόρον ξίφος της, ἀλλ' ἀκούρατος ἀποκεφαλίζει 1100 ἄνδρας καθ' ἑκάστην, σχεδὸν ἀνὰ πᾶν λεπτόν καὶ ἄνδρα.

Τίνος καὶ πάλιν διετάραξε τὴν εὐαίσθητον καρδίαν ἡ φρικώδης αὕτη στατιστικὴ; Τίς ἔλαβε τὴν πρωτοδουλίαν νὰ παλαίσῃ τυφλῶς κατὰ τῆς ἰδέας τοῦ πολέμου; Γυναικες.

Αἱ τῆς Κομπεγάγης γυναῖκες τῇ πρωτοδουλίᾳ καὶ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Κας Φρεδερίκου Βαίγερ, ἧς ὁ σύζυγος τυγχάνει μέλος τῆς Δανικῆς βουλῆς, ἐξέδωκαν ἐγκύκλιον, ἧς περίληψιν παραθέτομεν ὧδε.

«Καίτοι ἡμεῖς αἱ γυναῖκες δὲν δυνάμεθα ἡ ἐλάχιστα νὰ συντελέσωμεν ἀμέσως ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, ἔχομεν ἐν τούτοις τὴν δύναμιν καὶ τὸ ἀπόλυτον ἐπιδικαίωμα, ὡς πλειονοψηφία τῶν πολιτῶν, νὰ διαμαρτυρηθῶμεν κατὰ τῶν ἐπιστήμων πράξεων τῶν ἀντιβαίνουσῶν εἰς τὰς ἀρχὰς ἡμῶν.

Συνεπεία τούτου ζητοῦμεν παρ' ὅλων τῶν συμπατριωτῶν μας, παρ' ὅλων τῶν μητέρων, παρὰ τῶν διδασκάλων καὶ ἱερέων νὰ ἐνωθῶσι μεθ' ἡμῶν, ὅπως διαμαρτυρηθῶμεν ἀποκοινῶς κατὰ τοῦ πολέμου, καὶ ἰδίως κατὰ τῆς ἐσφαλμένης ταύτης ἀρχῆς τῆς θεωρούσης τὸν πόλεμον, ὡς τι νόμιμον, ἀναγκαῖον καὶ φυσικόν. Ἐνεργοῦμεν ταῦτα ἐν ὀνόματι τῆς Ἀνθρωπότητος, τῆς Οἰκογενείας, τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς Ἀληθείας.

Ὁ πόλεμος παρακωλύει πᾶσαν πρόοδον καὶ ἀνάπτουζιν δι' αὐτοῦ ὀπισθοδρομεῖ ἡ παιδεία, τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ βιομηχανία. Γονιμοποιεῖ καὶ ἀναπτύσσει ἐν τῇ κοινωνίᾳ τὴν θηριωδίαν καὶ τὸ αὐθαίρετον.

Μὴ λησμονῶμεν, ὅτι ὅλα τὰ ἔθνη εἰμῶθα ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνα ἐν τῇ μεγάλῃ σταδιοδρομικῇ ἐργασίᾳ τῇ ἀγούσῃ εἰς τὴν τελειότητα.

Διδάξωμεν εἰς τὰ τέκνα, μας ὅτι πολλῶ εὐγενέστερον νὰ ἐργασθῶμεν διὰ τὴν εἰρήνην παρὰ διὰ τὸν πόλεμον.

Πόλεμος λοιπὸν κατὰ τῶν βροτολογιῶν πολέμων, καὶ εἰρήνη εἰς τὰ ἔθνη.

ΠΑΓΑΙΝΑ ΡΩΒΕΦΣΚΗ

Σ. Σ. Αἱ Ἕλληνίδες ἀδυνατοῦσι νὰ συμμερισθῶσι τὰ αἰσθήματα τῶν ὁμοφύλων Δανιδῶν, ἐνόσιφ χιλιάδες ἀδελφῶν ἡμῶν στενάζουσιν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς τυραννίας.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΑ

ΑΘΗΝΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 3).

Ἡ Ἀθηνᾶ καὶ τοὶ μὴ φιλάρεσκοι, ἐτέρπετο ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς κανονικῆς καλλονῆς της. Ἀὕτη ἐπενόησε τὸν πλαγιάουλον, ὃν παίζουσα διεκτέδαζε κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀνίας της. Μιᾶ τῶν ἡμερῶν ἐνεπαίχθη παρὰ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀφροδίτης διὰ τὰς διαφόρους τοῦ σωματος αὐτῆς συτροφὰς (πρῆξιματα). Ἀὕτη ἵνα περὶ τούτου πεισθῇ ἐδράμεν εἰς διαγυῖν πηγὴν τοῦ ὄρους, Ἴδα, ἵνα ἐγκατοπτρισθῇ. Κατανοήσασα δὲ ὅτι δικαίως ἐνεπαίξετο, ὠργίσθη καὶ ἔροψε τὸν πλαγιάουλον της, ὑπισχνομένη τὸν θάνατον εἰς τὸν εὐρήσοντα τούτον. Ὁ δυστυχὴς Μαρσύας ἐγένετο θῦμα τῆς ὀργῆς τῆς θεᾶς, εὐρὼν κατὰ κακὴν του τύχην τὸν πλαγιάουλον αὐτῆς.

Ἡ Ἀθηνᾶ ὡς θεὰ τοῦ πολέμου ἔφερε τὸ ὄνομα Παλλάς, διότι εἶχε νικήσει τὸν Τιτάνα Παλλάδα. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου αὕτη ἐπροστάτευε τοὺς Τρῶας κατὰ τῶν Ἑλλήνων, μέχρις ὅτου ὑπὸ τῶν θεῶν ἀπερασίσθη ἡ τῆς Τρωάδος ἄλωσις. Ἀὕτη ἐσοήθησε τὸν Περσέα, Ἡρακλέα, Βελλερόφοντην καὶ τοὺς Ἀργοναύτας εἰς τὰς ἐπικινδύνους καὶ παρατόλμους ἐπιχειρήσεις των. Ἡ θεὰ τοῦ πολέμου Παλλάς, ἦτο ζωηρά, εὐκίνητος καὶ ἐπιρρηπὴς εἰς τὰ θυροβώδη. Ἐξέστόξευε κεραυνούς, ἔδιδε πνεῦμα προφητικόν, ἐπροστάτευε καὶ ἐξησφάλιζε τὴν μετὰ θάνατον εὐδαιμονίαν.

Αἱ, διὰ μόνου νεύματος, διδόμεναι ὑποσχέσεις αὐτῆς ἦσαν ἀμετάσβεστοι. Κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον δὲν πρέπει νὰ συγγεί τις τὴν Ἀθηνᾶν μετὰ τῆς Παλλάδος, θυγατρὸς τοῦ Τριτωνος, ἐμπεπιστευμένης ὑπ' αὐτοῦ ταῖς φροντίσι τῆς Ἀθηνᾶς, ἣτις ἐρόνευσεν αὐτὴν ἀκουσίως, ἀφοῦ τὴν κατετρόμαξεν διὰ τῆς ἀσπίδος ἐκείνης, ἣν ὁ Ζεὺς εἶχε προσφέρει πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν.

Ἡ Ἀθηνᾶ ἐλυπήθη διὰ τὸ δυστύχημα τούτο καὶ ἵνα παρηγορηθῇ, δικάσθηκε τὴν ἀσπίδα διὰ τῆς εἰκόνας τῆς Παλλάδος. Ἐντεῦθεν τὸ Παλλάδιον, τούτέστιν ἀγαλμάτιον τῆς

Παλλάδος—Ἀθηνᾶς, ἐξ οὗ, ὡς λέγουσιν, ἐξηρτάτο ἡ ὑπαρξις τῆς Τρωάδος. Α. Σ.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΛΛΑΣ.—Δίκη Κούτρας, περὶ ἧσὲν ἐκτάσει εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον ΓΑΛΛΙΑ.—Αἱ μεταξύ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας διαπραγματεύσεις ὅσον ἀφορᾷ τὸ περὶ νέων Ἑβριδῶν ζήτημα ἐξομαλύνονται. Ἐλπὶς ὑπάρχει ὅτι ἡ Ἀγγλία θὰ παραδεχθῇ τὴν ἐξουδετέρωσιν τῆς Σουεζίου διώρυγος. Ὁ κ. Schnoebels Γάλλος ἀστυνόμος τοῦ σταθμοῦ τοῦ Pagny μεταβὰς παρὰ τινι Γερμανῷ ἀστυνόμῳ, παρ' οὗ εἶχε προσκληθῆ: ὅπως μετ' αὐτοῦ συνεννοηθῇ περὶ τῆς ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας τῶν μεθοριῶν, συνελήφθη ὑπὸ Γερμανῶν κλητήρων καὶ ὠδηγήθη εἰς Μέντς. Τὸ γεγονός τοῦτο ζωηρὰν παρήγαγεν ἐντύπωσιν.

ΑΓΓΛΙΑ.—Τὸ περὶ καταστολῆς τῶν ἐν Ἰρλανδίᾳ ἐγκλημάτων νομοσχεδίων ἐψηφίσθη εἰς δευτέραν ἀνάγνωσιν. Ὁ σφραγισοφύλαξ καὶ ὁ πρόεδρος τῆς ἐπὶ τοῦ Ἐμπορίου ἐπιτροπῆς ἐγένοντο μέλη τοῦ ὑπουργείου. Οἱ Gbilzais κατετρόπωσαν τὸν στρατὸν τοῦ Ἐμίρου τοῦ Ἀφγανιστάν.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ.—Τηλεγράφημα ἐκ Βερολίνου διαψεύδει τὴν ἐδησιον, ὅτι ὁ διάδοχος πάσχει ἐκ καρδίου ἐπὶ τῆς γλώσσης. Λέγεται ὅτι πάσχει μόνον ἐκ χρονίας φαρυγγίτιδος.

ΡΩΣΣΙΑ.—Διαψεύδεται ἡ περὶ συμβιβαστικῆς τάσεως τῆς Ρωσσίας πρὸς τὴν Βουλγαρίαν εἰδήσις. Αἱ μεταξύ Ρωσσίας καὶ Ρουμανίας σχέσεις ἐψυχράνθησαν, ἐνεκα τῆς στάσεως τῆς Ρουμανικῆς κυβερνήσεως πρὸς τοὺς Βουλγάρους πρόσφυγας Ἀντιφαστικαὶ φήμει κυκλοφοροῦσι περὶ τῆς πιθανῆς παραίτησεως τοῦ κ. Γκιρς. Ἡ Ρωσσία προέτεινεν ὅπως τὸ τε Ἰπουργεῖον καὶ οἱ ἀνθηγεμόνες τῆς Βουλγαρίας παραίτησάσι καὶ ὁ αλυθὴ ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις, τῆς Ρωσσίας ἀναλαμβάνουσης εἶτα νὰ προτείνῃ νέον ὑποψήφιον εἰς τὸν θρόνον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν. Α. Μ. Ἀ θ ῆ ν α ς. Ἀπκνῶμεν εἰς τὸ ἄ. ἄρθρον.—Καν. Π. Β. Ἀ θ ῆ ν α ς. Συνεχίζομεν ἄρθρον προσεχῆ ἐβδομάδα.—Καν. Ἀθηνᾶν Σ. Ἀ θ ῆ ν α ς. Εὐχάριστοῦμεν ὁμοσευθῆσεται ἐν τῷ προσεχῆ φύλλῳ.—Καν. Μ. Κ. Θέλομεν ἴσως δημοσιεύει αὐτὸ προσεχῶς.—Καν. Χ. Λογοθέτου Κ α λ ἄ μ α ς. Χρήματα ἐλήφθησαν, ἀποδείξεις ἀποστέλλονται.—Καν. Ν. Ἡλιάδην Κ ὀ ρ ι ν θ ο υ. Χρήματα ἐλήφθησαν. Ἀποδείξεις ἀποστέλλεται.—Καν. Α. Α. Π ε ρ α ι ἄ. Εἶναι ἀπρεπὲς καὶ γελοῖον.—Καν. Μ. Π. Σ ὄ ρ ο υ. Λευκὸν ἐνδυμα διὰ νεάνιδα οὐχὶ ὁμοῦ ἐκτετραχειλισμένον.—

5

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΣΟΦΙΑ ΕΑΡΟΣ

Ἡ Σοφία εἶχε γνωρίσει τὸν κ. Θεόδωρον εἰς οἰκίαν τινά, ἐν ἣ ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος διήρχοντο τὴν ἐσπέραν των πλησίαν φίλων γνωστῶν τῆς οἰκογενείας της.

Ἀφοῦ δὲ ἐπανειλημμένως καὶ εἰς ἄλλας συνηκτῆθησαν οἰκίας, οὗτος ἐζήτησε παρὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς τὴν ἄδειαν νὰ τὰς ἐπισκεφθῇ. Ἡ Κυρία Ἐκρος συγκατετέθη εὐχαρίστως ἀφοῦ ἄλλως τε καὶ ὁ κ. Θεόδωρος δύο μόνον μῆνας τοῦ ἔτους διήρχετο ἐν τῷ ἐξορικόῳ πολιχνίῳ των. Τὴν ἐσπέραν δέ, καθ' ἣν βλέπομεν αὐτὸν πρὸ τῆς Σοφίας εἶχεν ἔλθει ἀκριβῶς, ὅπως ἀποχαιρετήσῃ αὐτήν. Ὁ κύριος οὗτος δὲν εἶχεν οἰκογένειαν, πλην ἐνὸς θεοῦ καὶ μιᾶς θεᾶς κατοικῶν τῶν Παρισίων.

Κάτοχος ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ μικρᾶς κτηματικῆς περιουσίας, ἐτησίου εἰσοδήματος δέκα πέντε χιλιάδων φράγκ. ὁ ἦρας μας ἀπετέλει χρυτογραφειοκρατικὴν τινὰ μετριότητα συνεπεία τῆς ὁποίας ἠδύνατο ν' ἀποδλέπῃ εἰς γάμον διακοσίων τοῦλάχιστον χιλιάδων φράγκων.

Ἦτο ἐξ ἐκείνων οὓς ὁ κόσμος ἀποκαλεῖ «καλοὺς γαμβρούς.» Πτωχὰί νεάνιδες!

Ὁ κ. Θεόδωρος καθεσθεις παρὰ τὴν μητέρα καὶ ἀπέναντι τῆς θυγατρὸς, καὶ ὡσεὶ ζητῶν νὰ ἐπανεύρῃ τὰς ἰδέας του, εἶπε:

Δεσποινίς, ἐὰν ἐπέμεινα παρὰ τῇ Κυρίᾳ μητρί σας, ὅπως ἀξιωθῶ τῆς τιμῆς νὰ σὰς ἴδω τούτο προέκυψεν, ἐκ τοῦ ὅτι ἀναχωρῶ αὐρὸν καὶ ἡ ἐπίσκεψις αὕτη ἔσται ἴσως ἡ τελευταία, ἣν ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς ἀποδώσω.

Ἐπιστρέφετε εἰς Παρισίους; Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας.

Ἄγαπάτε τοὺς Παρισίους; Τοὺς ἠγάπων.

Καὶ δὲν τοὺς ἀγαπᾶτε πλέον; Τοὺς ἀγαπῶ ὀλιγώτερον.

Πόθεν ἡ μεταβολὴ αὕτη; Συνῆψα ἐνταῦθα γλυκείας συνήθειας, ἧς θὰ ἀναγκασθῶ νὰ χάσω, ὡς ἐπὶ παραδείγματι τὴν

Ποῖαν; Τὴν εὐχάριστον συνήθειαν τοῦ νὰ σὰς βλέπω, δεσποινίς.

Ὡ! εἰσθε πολὺ περιποιητικὸς, Κύριε Θεόδωρε· ἀλλὰ τὴν συνήθειαν ταύτην θὰ ἐπαναλάβητε τὸ ἐρχόμενον ἔτος, ἐλπίζω τοῦλάχιστον.

Ὁ κ. Θεόδωρος ἐσιώπησε καὶ ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν μητέρα τῆς Σοφίας.

Ὅσῳ διὰ τὴν νεάνιδα, αὕτη ἀπεκρίνετο, ὡς πᾶσα εὐφυῆς γυνὴ, εἰς τὰς ὑπ' ἀνδρὸς ἀπειθυνομένας αὐτῇ περιποιήσεις

Καν Α. Ν. Πάτρας. Ἡ κόρη δὲν ἔχει ποτὲ ἴδιον ἐπισκεπτήριον· ἐγγράφει τὸ ὄνομά της εἰς τὸ ἐπισκεπτήριον τῆς μητρός.—
Καν Μ. Ρ. Ἀθήνας. Διὰ τὰς Ἀθήνας φόρεμα φαιόχρου καὶ οὐχὶ ἀξίας, εἶναι τὸ καταλληλότερον διὰ τὸ θέρος.— Καν Μ. Γ. Ἀλεξάνδρεια. Χρήματα ἐλήφθησαν· ἀποδείξεις ἀποστέλλονται.—
Καν Γ. Ν. Μασσαλίας. Εὐχαριστοῦμεν διὰ κολλητικωτάτην ἐπιστολήν. Ἀποδείξεις ἀποστέλλονται.— Καν Α. Μ. καὶ Ε. Ζ. Ὁδησσόν. Ἀποδείξεις ἀποστέλλονται.— Καν Ε. Δ. Ταϊγάνιον. Εὐχαριστοῦμεν φύλλα καὶ ἀποδείξεις ἀποστέλλονται.— Καν Μ. Δ. Πειραιᾶ. Μὴ δυσαρεστήσθε, ἐάν δὲν δημοσιεύωνται ἀμέσως τὰ ἄρθρα σας, διότι τὰ τῶν τακτικῶν συνεργατῶν ἡμῶν προτιμῶνται πάντοτε ἄλλως τε τὰ ἐγκριθέντα δημοσιευθήσονται.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὸ πρῶτον βραβεῖον τῆς «Ἵγιεινῆς τῶν παιδῶν» ἐδόθη ἐσχάτως, παρὰ τοῦ προέδρου τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν ἐν Παρισίοις, εἰς τὴν ἐπὶ φιλανθρωπῶν αἰσθημάτων διακρινομένην ἰδρυτρίαν τοῦ φιλανθρωπικοῦ καταστήματος Furtado Heine, τοῦ πρὸς ἀποκλειστικὴν νοσηλείαν τῶν ἀπόρων παιδῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων, οἷαςδὴποτε φυλῆς καὶ θρησκείας, προωρισμένου.

Τὸ κατάστημα τοῦτο, ἰδρυθὲν πρὸ τριετίας, λειτουργεῖ θαυμασίως, ἀνταποκρινόμενον πληρέστατα εἰς τὸν εὐεργετικὸν σκοπὸν τῆς ἰδρυτοῦσας. Τροφὴ καθαρὰ καὶ ἀγνὴ παρατίθεται καθ' ἑκάστην εἰς 150 νοσηλευόμενα ἢ καὶ εἰς ἀνάριθμους διατελοῦντα παιδιά, ὡς καὶ ἐνδύματα καὶ ὑποδήματα.

Ἡ Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν ἀπένευμε, τῇ εὐεργετικῇ ταύτῃ τῆς ἀνθρωπότητος Κᾶ Heine, τὸ μέγα χρυσοῦν μετάλιον, ἀνταμείβουσα διὰ τῆς πράξεως ταύτης τὰ φιλόφρονα καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα τῆς Κυρίας ταύτης. Εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας, ὅπως προσεχῶς δοθῇ ἡμῖν εὐκαιρία, ἵνα ἀναγράψωμεν ἀγαθοεργίας οὐοῖς φύσεως καὶ τῶν ἐνταῦθα τε καὶ ἀλλαχοῦ ἁμογενῶν ἡμῶν Κυριῶν.

Ἡ κυρία Κεμπέν, νεκρὰ Ἑλβετίας, τελειόφοιτος τῆς νομικῆς, ἐπαρουσιάσθη πρὸ τινος, εἰς τὸ δικαστήριον τῆς Ζυρίχης ὅπως ὑπερασπισθῇ τὸν σύζυγόν της εἰς πολιτικὴν τινα ὑπό-

θεσιν. Το δικαστήριον ἀπεποιήθη τὴν ὡς συνηγόρου ἀναγνώρισιν αὐτῆς, ἐπὶ τῷ λόγῳ ἔτι, ὡς γυνὴ στερεῖται πολιτικῶν δικαιωμάτων.

Ἡ κ. Κεμπέν ἀννήχθη εἰς τὸ Ἐρετεῖον, ἀλλὰ καὶ τοῦτο, τοὺς ἰδίους προτάσσον λόγους, ἀπέριψε τὴν πρότασίν της.

Συμβουλή.

Ἐάν θέλητε νὰ δώτετε εἰς παλαιὸν ὀλοσηρικόν (βελοσδόν) τὴν πρῶτην αὐτοῦ ζωρότητα, θέσατε αὐτὸ ἀντιστρόφως ἐπὶ μετρίως πεπυρακτωμένου σιδήρου, καὶ τὸ χλοῦδες αὐτοῦ μέρος ἐπιτίθειτε διὰ ψήκτρας χορτίνης καθαράς. Ὁ χλοῦς τοῦ ὀλοσηρικοῦ ἀνορθοῦται.

ΝΟΣΤΙΜΑ

Νεῦνις τις προσῆλθεν εἰς διδασκαλικὰς ἐξετάσεις. Οἱ καθηγηταὶ τῆς ἀπῆθυσαν αὐτῇ ἐρωτήσεις περὶ μουσικῆς ἥς, αὕτη ἦν ἐντελῶς ἀδαής.

Τὶ ὀνομάζεται μουσική;

Ἡ μουσική, ἀποκρίνεται ἡ κόρη θαρραλέως, εἰς αἰ τέχνη διασκεδάσας. Ἐπειδὴ δὲν εἰμθαεἰδωδιὰ τὰ διασκεδάσωμεν μεταβῶμεν, ἀν ἀγαπᾶτε, εἰς ἄλλο ἀντικείμενον.

Οἱ καθηγηταὶ ἀποπλισθέντες ἐγέλασαν, καὶ ἡ κόρη ἔλαβε τὸ δίπλωμά της.

Δημιὸς τις ὀδηγῶν εἰς τὴν ἀγχόνην δυστυχῆ κατάδικον λέγει πρὸς αὐτόν: Σᾶς προειδοποιῶ ὅτι μὲ ὄλην τὴν ἐπιθυμίαν ἢ ἔχω τὰ σᾶς κρεμάσω ἀβασανιστως, εἰμαι ἐντελῶς πρὸς τοῦτο ἀδαής, ἀφοῦ οὐδένα μέχρι σήμερον ἀπηχόμισα.» «Μὰ τὴν ἀλήθειαν» ἀποκρίνεται ὁ κατάδικος «καὶ ἐγὼ δὲν ἀπηχόρισθην ἄλλοτε.»

ΕΛΛΗΝΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ πεπειραμένη, κάτοχος πλὴν τῆς Ἑλληνικῆς, τῆς Γερμανικῆς καὶ Γαλλικῆς γλώσσης ζητεῖ παραδόσεις. Ἡ Διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν. »

χωρὶς νὰ ὑποθέτῃ, ὅτι αἱ λέξεις αὗται ὑπέκρυπτον πρόθεσιν τινα. Ὁ κ. Θεόδωρος δὲν ἐτόλμησε νὰ παρατείνῃ τὴν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου συνομιλίαν του πλείοτερον. Τοῦτο ἦν ὑπέρτερον τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ δεξιότητος. Ἐστρεψε λοιπὸν τὸν λόγον εἰς ἄλλας μικρολογίας, ἀφοῦ καὶ πάλιν ἠτένισε πρὸς τὴν μητέρα τῆς Σοφίας, δίδων αὐτῇ διὰ τοῦ βλέμματος νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο, ἀνέθετε πρὸς αὐτὴν ἀπάσας τὰς ἐλπίδας του. Ὡμίλησαν περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων, ἐν γένει δὲ περὶ διαφόρων πραγμάτων, περὶ ὧν προώρισται νὰ ὁμιλή τις, ἐνῶ εἶναι τόσον ἀπλοῦν καὶ εὐκολον νὰ σιωπᾶ.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι τὰ διάφορα ταῦτα πράγματα, τόσον ἀδιάφορα κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀποβλέπουσι πολλάκις εἰς σκέψιν τινα, ἢν δὲν δύναται τις νὰ ἐκστομίση, καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐπιτρέπουσιν εἰς τὸν λέγοντα νὰ μὲν πλησίον τοῦ ἀγαπωμένου προσώπου. Οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἡ καρδία κερδίζουσι, ἀν ὄχι τὸ πνεῦμα, καὶ ἐνίοτε τὰ μικρὰ ταῦτα τίποτε ἔχουσι πλείονα ἀξίαν τῶν εὐφροστέρων πραγμάτων.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο εὐρίσκετο ὁ ἦρωας μας, ὅστις περὶ οἰουδήποτε πράγματος ἤθελεν εὐχαρίστως ὁμιλεῖ, ἀρκεῖ ὅτι ἀπετεινέτο πρὸς τὴν Σοφίαν. Ἡ ἐπίσκεψίς του, οὐχ ἦτον, δὲν ἠδύνατο νὰ παραταθῇ πέραν ὀρισμένης ὥρας, μεθ' ἣν καὶ ἐγεσθῆς ἀπεχαιρέτισε τὰς δύο Κυρίας. Ἄλλως τε εἶχεν ἐξαντλήσει τὰς ἰδέας του, ἀφοῦ πρὸ δέκα ἡδὲ λεπτῶν

δὲν ὤμιλει. Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν Σοφίαν, ἥτις δὲν εἶχε τί νὰ εἴπῃ, ἀφῆκε τὴν ὁμιλίαν νὰ πέσῃ χωρὶς ἢ ἰδίᾳ νὰ το ἐννοήσῃ. Τὸ ἠνόησε μόνον ὅταν ὁ κ. Θεόδωρος ἠγγέρθη καὶ ἐκ τῶν λεχθέντων ἐν μόνον ἐνεθυμείτο τὴν προσεχῆ τούτου ἀναχώρησιν.

Ἐμπρός, τῷ εἶπεν, ἐς τὸ προσεχὲς θέρος, ἐάν ἐπανεέλθητε. Ὡ! Πρὶν ἀναχωρήσω εἰς Παρισίους ἐλπίζω ὅτι θὰ σᾶς ἐπανιδῶ, δεσποινίς, ἅπαξ τοῦλάχιστον ἔτι.

Μετὰ τοῦτο ἀντήλλαξε χειραψίαν μετὰ τῆς κ. Ἐαρος, ἐν ἣ περιεκλείετο μυστικὴ τις παραγγελία.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κ. Θεοδώρου ἡ μήτηρ ἦλθε καὶ ἐκάθισε πλησίον τῆς θυγατρὸς της.

Ὁ καυμένος ὁ κ. Θεόδωρος! εἶπε, μετὰ στιγμιαίαν ἀνάπυλιν.

Εἶναι πολὺ εὐπροσῆγορος, ἀπῆντησε μηχανικῶς ἡ Σοφία. Εἶναι ἐπίσης πολὺ δυστυχῆς.

Τί τῷ συμβαίνει λοιπόν;

Ὡ! εἶναι ἐλόκληρος ἱστορία.

Ἐνδιαφέρουσα;

Ἐξαρτᾶται.

Δύνασαι νὰ μὲν τὴν εἴπῃς;

Εἶναι ἀπλουστάτη ὁ πτωχὸς νέος εἶναι ἐρωτευμένος.